

Píseň prvního nifredilu

A

Ami Emi G D G D Emi

Hle, ze-mě zpí-vá o ja - ři a mal-lorn mí-zou vo-ní, tak krás - né mu-sí lé - to být. Kdy

Ami Emi G D G D Emi D G Ami **B**

slun-ce svět-lo pro-zá-ří, co sně-ho-vý mrak clo-nil, mně dá - no je jej ne-spa - třít. Kdy

Ami Emi G D G D Hmi Emi

vět-ve bí - lé po zi-mě pod tí-hou kvě-tů kles-nou a ži - vot v kaž-dém poč-ne na-sto-krát. A

Ami Emi G D G D Emi D G Ami

ne-by - lo by, ne-být mě, jsem prv-ní ja - ra hvěz-dou a ji - ní bu-dou ze mě vy-kvé - tat.

(A) Hle, země zpívá o jaří
a mallorn mízou voní,
tak krásné musí léto být.
Kdy slunce světlo prozáří,
co sněhový mrak clonil,
mně dáno je jej nespátřit.

(B) Kdy větve bílé po zimě
pod tíhou květů klesnou
a život v každém počne nastokrát.
A nebylo by, nebýt mě,
jsem první jara hvězdou
a jiní budou ze mě vykvétat.

(A) Svit Laurelinu zhasínal,
Telperion vstával,
když průvod lehkých nohou hladil stráž.
Sbor harfeníků zazpíval
zpěv, v kterém sbohem dával,
když v přístavu se mlčky ubíral.

(B) Hle, Telperion umírá
a Laurelin zas vzkvétá,
dnes stříbrná se v zlatou promění.
Hle, elanor se rozvírá,
přichází vlada léta,
jsou povoláni prvorození.

(A) Ten, kdo šel zvlhlou krajinou,
kdo šlépěje tmou razil,
křičel na svět, že byl obelhán.
Zmámený temnou vidinou
mi hlavu pyšně srazil,
za branou světla zůstal nepozván.

(B) Ten, kdo se tudy ubíral,
už nekrácel tak lehce,
to nevědomost tížila ho zlá.
Vzpurně se k nebi ozýval,
že on umírat nechce,
ach neví, smrtelnost je dar.
Vzpurně se k nebi ozýval,
že on umírat nechce,
ach neví, smrtelnost je dar.